אוצר מדרשים — השיכור ובניו

מעשה בזקן אחד שהיו לו שני בנים והיה משוך אחר היין מאד ואוהב לשתות, וכל מה שהיו מרוויחים בניו בכל יום, שותה אביהם בערב.

אמר האחד לחברו: "מה נעשה לאבינו ששותה הכל ואין אנו יכולין לקנות מנעלים לרגלינו? אם תשמע לעצתי נעכב שכירותינו מב' ימים או מג' ימים וניתן לו לשתות עד שיהיה שכור [וימות מרוב שכרותו]."

מה עשו, השקו את אביהם יין עד שחטפתו שינה עזה, קראו לשכניו ואמרו בואו אל אבינו שנפטר. עשו לו תכריכים והוליכוהו לבית הקברות. והמתים היו נקברים בסלעים נקוקים שהיו כמו בית ומניחין אותם על הארץ. ומתוך היין ששתה לא קם ולא זע כמת, וקברוהו ונפטרו לבתיהם.

למחר באו ישמעאלים טעונים יין ובשר צלוי ולחם וכל מיני מאכל להביא לאותה העיר שהיתה במצור, ופגעו בהם הרודפים (הצרים), וכשהבינו הסוחרים שרודפים באו לעיר, החביאו כל המאכל והמשתה במערה וברחו להם והלכו אל גמליהם.

ליום השלישי ננער הזקן ותמה על עצמו ולא ידע היכן הוא, ומשש בידו ומצא גרבי יין ובשר ולחם וגבינה. אמר: "בני עזבוני כאן וברוך בוראי שעזרני."

מה עשה? ישב לאכול ולשתות עד שנשתכר ועמד לצחק והיה מנגן בידו.

למחרת ג' ימים הלכו בניו לבקרו אם מת או לא, הלכו עד הסלע ושמעו שהיה מנגן אביהם. אמרו: עודנו חי. הלכו אצלו ושאלו לו: "מה לך אבינו?"

אמר להם: "רשעים, אתם חשבתם עלי רעה והקב"ה חשבה לטובה למען החיותינו כיום הזה. לכו, בוראי יעזרני כל ימי חיי."

[הלכו] ומצאו גרבי יין ולחם ובשר וגבינה לרוב, אמרו לאביהם: "בוא נא לבתינו ונשבע לך שנפרנס אותך כל ימי חיינו."

טענו המאכל והיין [והביאו] לבתיהם וזנו אותו כל ימיהם.